

TESS M. PUFFROVÁ

BULLY
ROMANCE

Alfa & Omega

FALEŠNÁ HRA

Alfa & Omega
FALEŠNÁ HRA

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Tess M. Puffrová, 2024
Cover © Michaela Dopitová, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5345-1 (pdf)

TESS M. PUFFROVÁ

Alfa & Omega
FALEŠNÁ HRA

*Pro všechny, kteří sní o bad boyích.
Tady jednoho najdete.*

Playlist

Two Feet – *Lost The Game*

Jelly Roll – *Even Angels Cry*

Lainey Wilson – *Wildflowers And Wild Horses*

Gnash feat. Olivia O'Brian – *I Hate You, I Love You*

Two Feet – *Love Is a Bitch*

Duncan Laurence feat. FLETCHER – *Arcade*

The Kid LAROI feat. Miley Cyrus – *Without You*

Tommee Profitt feat. Ruelle – *Whose Side Are You On*

Sam Tinnesz feat. UNSECRET – *We Need A Hero*

Shania Twain – *You're Still The One*

Prolog

LANA

Čelist mi sevřela silná ruka a zezadu se na mě někdo natisknul. „Řekni, byl Matthews jemnej, nebo tě šukal tvrdě?“ zabručel hluboký dunivý hlas, zatímco mnou prostupoval bezbřehý strach. Pokusila jsem se vymanit ze sevření, ale jediné, čeho jsem docílila, bylo, že se kolem mě ty obrovské ruce sevřely ještě víc.

Kdo to byl? Ten hlas... ten hluboký hlas jsem znala.

Měla jsem pocit, že mi rozdrť tvář, když mě stisknul prsty a zády přitáhnul k sobě, aby se mi mohl potichu zachechtat do ucha. „Ať ti to dělal, jak chtěl, můžu ti garantovat, že budu tvrdší. Nebudu něžnej, ani opatrněj. Děvky jako ty si to nezaslouží.“ Popadnul mě za vlasy a silou mě povalil na zem.

Na chvíli jsem mu hleděla přímo do tváře a nebyla jsem ani trochu překvapená. Jako bych vždycky věděla, že to je on, že k tomuhle dojde... že by to nikdo jiný z bratrstva doopravdy neudělal. Pokusila jsem se ho škrábnout přes obličej, když jsem na jeho rtech – rtech Bradleyho Lefevrea – spatřila úšklebek, než mě surově přetočil obličejem k zemi.

„N-ne. Ne!“ vykřikla jsem, když mě uchopil za boky a zvedl je do vzduchu. Donutil mě vyšpulit zadek a uslyšela jsem mlaskavý zvuk, jak si Bradley olíznul ruku. Vzápětí do mě zajel několika prsty najednou. Zaskučela jsem bolestí a z očí se mi spustily slzy. „Au, n-ne!“ vydechla jsem neschopná se víc bránit.

„Ale jo,“ procedil a neúprosným tempem mě mučil. „Tohle jsou jen dva prsty, počkej, až ti tam vrazím péro, to tě teprve bude bolet, holčičko.“ V tu chvíli mi na zadek dopadlo něco velkého a tvrdého. Bradley se o mě párkrát s funěním otřel a mně se chtělo zvracet.

Následně se ozvaly pomalé kroky a v mém zorném poli se objevil pár nohou ve zbrusu nových sportovních botách. Zvedla jsem oči a setkala se s pobaveným pohledem Jeffa Corinského.

„Jeffe, prosím... zastav to,“ zaprosila jsem roztřeseně.

Jeff se na mě uculil a přejel si dlaní přes předeek džínů. Pohladil bouli pod látkou a uchopil cíp svého pásku. „Možná mám lepší nápad,“ prohlásil a klekl si, aby byl rozkrokem přímo před mým obličejem. Přejel mi páskem po rtech a přemýšlivě naklonil hlavu na stranu. „Co myslíš? Že bych dal tý tvý ulhaný, prořízlý puse za vyučenou?“

„Jeffe, ne...“ Utnula jsem svou odpověď zajíknutím, když do mě Bradley znova bolestivě zasunul prsty. Pokusila jsem se mu uhnout, ale Jeff mi sevřel obličej v dlaních. Pak mě podržel za krk, zatímco si chvatně rozepínal poklopec.

Došlo mi, že tomu nemám jak uniknout, jak se bránit. Zarazit to mohl jedině někdo jiný, ale Jeff to tentokrát nebude. „Ne!“ vykřikla jsem panicky a zvedla uslzené oči. Upřela jsem je na postavy stojící ve tmě u stěny.

I když jsem nedokázala rozeznat jejich obličej ve stínech, věděla jsem, že tu jsou všichni. Turner Cook, Caleb Hastings, Diego Torres, Karter Jackson, Kenji Young, Raffael Gutierrez i Eli O'Donnell. Jen stáli a mlčky nás pozorovali jako nezaajatá porota, než se pohnul jeden jediný z nich a udělal krok vpřed. Byl to... on.

Shlédl na mě s kamenným výrazem ve tváři.

„P-prosím. Nenech je mi to udělat. Prosím!“ zaplakala jsem a upínala k němu prosebný pohled.

Dylan Tru Matthews pomalu zakroutil hlavou. Díval se na mě tmavýma očima beze špetky jakéhokoliv citu. Nenáviděl mě. Nebo jsem mu byla jen tolik lhostejná. „Můžeš si za to sama. Neposlouchala jsi nás,“ prohlásil a souhlasně kývnul na Bradleyho za mými zády, jako by mu dával pokyn, ať pokračuje.

„Ne, prosím, prosím...“, vzlykala jsem dál, zatímco se přede mnou Jeff vyprostil z kalhot a začal se mi špičkou naběhlého penisu otírat o rty. Štítivě jsem ucukla a cítila, jak mě opustily Bradleyho prsty a on se nastavil proti mně. „Ne!“ vykřikla jsem naposledy, než mé tělo zachvátila ostrá bolest.

LANA

„Lani!“ K uším mi pronikl vyplašený klučičí hlas. „No tak, „**L**probud’ se.“

Zamrkala jsem očima plnýma slz a rozeznala Noaha u své postele. Hrud’ se mi uvolnila a já se kvílivě rozbřečela ještě víc.

„Lani... Byl to jen zlej sen,“ konejšil mě bratr a opatrně si leh-
nul vedle na matraci, aby mě mohl obejmout. Vděčně jsem se mu
zabořila do náruče neschopná dostat vzlyky pod kontrolu.

Sen, byl to jen zlý sen. Bradley mě neznásilnil. Dylan mu to
nedovolil... nestalo se to.

Jenže i tak mě Dylan nesnášel. A můj život na Paytonu skončil.

Uběhly už bezmála dva týdny od okamžiku, kdy v *Paytonském zpravodaji* vyšel mnou podepsaný článek o zvrhlé sexuální hře několika fotbalových hvězd a členů bratrstva Alfa Omega Mí. Dva týdny od chvíle, kdy mi Dylan Matthews řekl, že mě nechce už nikdy vidět a ať opustím univerzitu. Od chvíle, kdy jsem ho poslechla, sbalila si věci a odjela zpátky domů do Missouri. Dva týdny probrečených nocí, nočních můr a nekonečné řady vtíravých myšlenek na to, co bych měla dělat, a hlavně – co jsem měla dělat.

Měla jsem Dylana přesvědčovat, že já to nebyla? Měla jsem se doprošovat a zůstat na škole? Riskovat, že Jeff Corinski zveřejní detailní fotky mého nahého těla, které získal odporným způsobem, kdy mě prezident bratrstva Bradley Lefevre přitisknul ke stěně a zbavil mě oblečení proti mé vůli? Měla jsem zůstat, i když mi

Lefevre vyhrožoval, že mě znásilní, když nepřestanu strkat nos do věcí, do kterých mi nic není?

Zachvěla jsem se při vzpomínce na ten sen. Noah mě pevně stisknul. „Lani, co ti to jen provedli?“ pronesl nešťastně. „Co se na Paytonu stalo?“ zeptal se, i když věděl. Celá má rodina věděla...

Když jsem se před dvěma týdny objevila na farmě, viděla jsem v jejích tvářích vepsané zklamání i zármutek. Četli školní noviny, věděli, že jsem byla obalamutěna nejlepším wide receiverem paytonských Hyen, Dylanem Matthewsem. Že mě vlákal do zvrácené hry. Že mi spolu s dalšími členy spolku vyhrožoval a že mě donutili oběhnout bratrstvo v rouše Evině. Ale má rodina nevěděla všechno. Zeptali se mě, jestli o tom chci mluvit, ale když jsem rázně zavrtěla hlavou, nikdo ze mě netahal detaily. Táta mě tehdy zavedl do hřebčína, vtisknul mi do ruky kartáč a zase odešel. Celý den jsem brečela u hřebelcování koní. Proklínala Dylana Tru Matthewse, proklínala tajemného čmucha, který nějakým záhadným způsobem odhalil vše, co jsem spolu se svými dvěma přáteli Sammy a Kirkem schraňovala dlouhé týdny, a zveřejnil to v novinách s mým jménem. Proklínala jsem sama sebe, že jsem se zamotala do proradných sítí *alfáků* a propadla Dylanovu kouzlu. Zamilovala jsem se do něj a nechala ho, aby si se mnou hrál. A aby mě pak odkopnul, aniž by mě nechal cokoliv vysvětlit.

„Řekni mi to, Lani...“, zamumlal Noah a pohládl mě po hlavě, zatímco jsem dostávala vzlyky pod kontrolu.

V tu chvíli se ozvalo slabé zaklepání na dveře, vzápětí se ozvalo zaskřípění a dovnitř nakoukla rozčepýřená hlava mého druhého bratra Joella. „Copak se děje?“ zeptal se potichu, a když mě viděl celou ubrečenou a rozklepanou, pokýval hlavou a ustoupil ode dveří. „Jdu pro čokoládu.“

Slyšela jsem jeho vzdalující se kroky a šramocením, jak ve své nedaleké ložnici lovil tabulku té nejlepší mléčné čokolády Hershey's, kterou si tam vždy syslil. Jako malá jsem mu ji tajně kradla.

Po chvíli se Joell vrátil a opatrně za sebou zavřel dveře. Přeskákal k posteli po rozvrzaných parketách a žuchnul na matraci z mé druhé strany. Neubránila jsem se úsměvu, když přes naše hlavy přetáhnul peřinu a objal mě kolem ramen. „Řekni nám, co se stalo, Lani,“ vyzval mě šeptem.

Otřela jsem si ubrečené oči do rukávů pyžama a uloupila si pořádný kus čokolády, kterou mi nabízel, než jsem popotáhla a rozhodla se konečně mluvit. „Ten článek jsem nepsala já. Ale to s tou hrou je pravda,“ špitla jsem a neodvažovala se ani jednomu z bratrů podívat do očí. Tolik jsem se styděla za všechno, co se stalo. „Chtěla jsem sehnat důkazy a kluky z Alfy potopit, ale... zamilovala jsem se.“

„Do Matthewse?“ odtušil Noah.

Kývla jsem. „Věděl, že o té hře vím, a spolu s ostatními mi domlouvali, abych neslídila. Jenže pak za mnou sám přišel s tím, že se ve spolku děje něco divného,“ shrnula jsem stručně. Nechtěla jsem bratrům dlouze popisovat, jak jsem ve snaze vyhrabat na *alfáky* špínu jela za bývalým členem týmu i spolku Anthonyem Goldsteinem do psychiatrické léčebny a zjistila, že ho někdo vydírá. „Začali jsme spolu s Dylanem trávit čas a... no...“ Nechala jsem větu nedořečenou. „Jenže i když on nechal zastrašování, ostatní ne. Pár kluků z Alfy mě... m-mě,“ zakoktala jsem se a do očí se mi znova vedraly slzy.

Bylo těžké si vybavovat chvíle, jak ze mě Lefevre trhal oblečení a tiskl se mi obřím penisem k zadku, zatímco si mě Jeff Corinski se smíchem fotil.

Joell mi konejšivě pohladil ruku a Noah mi stisknul prsty. Zabořila jsem si tvář do dlaní a donutila se pokračovat: „Svlíkli mě a nafotili si mě. Vyhrožovali mi, že to zveřejní, když budu dál čmuchar,“ zavzlykala jsem.

„Panebože, Lani, proč jsi nám to neřekla?“ podivil se Joell zarmouceně. Noah do něj strčil, aby mu zavřel pusou.

„A co byste s tím dělali?“ namítla jsem vysokým hlasem. „Přijeli na Payton a zmlátili je?“

„Jo, klidně,“ trval na svém Joell.

„Ti kluci mají sto kilo, skončili byste jako sekaná.“

Joell, který měl podsaditou a svalnatou postavu, dotčeně zafuněl, ale Noah mi znova stisknul ruku. „Myslíš, že to zveřejnili?“ zeptal se opatrně.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nevím a nechci to zjišťovat,“ řekla jsem a na chvíli se odmlčela. Zhluboka jsem se nadechla. „Je to jedno, už se do školy nevrátím.“

„Jenže Lani, sportovní žurnalistika byl přece tvůj sen. Nikdy jsi nechtěla skončit tady na farmě,“ špitnul Joell.

Neměla jsem mu na to co říct, a tak jsem mlčela. Kluci ze mě nepáčili další odpovědi, ani mě netlačili k žádným rozhodnutím. Zůstali jsme schovaní v bezpečí pod peřinou a jedli čokoládu, dokud jsme neusnuli, jako když jsme byli malí.

Joell někdy uprostřed noci spadnul z postele a Noah mě málem vystrčil za ním, ale nedala jsem se. I peřinu jsem uchránila. Nebyla to nej pohodlnější noc, ale rozhodně byla nejlepší od doby, co jsem přijela.

„Už nám není deset,“ chechtal se Noah, když závěsem na okně začalo pronikat ranní světlo.

„A ani dvacet,“ zasténal ze země Joell a mnul si trapézu.

„Mluv za sebe,“ popíchla jsem ho, pak jsem ale zvažněla. „Díky, kluci,“ špitla jsem.

Noah mě ihned objal. „Za málo, Lani. Seš přece naše malá sestřička, musíme ti pomáhat a chránit tě.“ Široce jsem se usmála, když se Noah vyhrabal z postele a zamířil ke dveřím. „Jdu udělat palačinky. A pak půjdeme za Fergusem.“

„On je tím hříbětem fakt posedlej,“ zahuhlal Joell, když Noah zmizel na chodbě. „Budeš v pohodě?“ ověřil si pak starostlivě a vykounul na mě zpoza postele.

Potřebovala jsem si to celé nechat uležet v hlavě a strávit, což určitě nebude jen tak, ale teď jsem přikývla.

Musela jsem uznat, že mi vážně pomohlo svěřit se klukům. Během dopoledního úklidu stájí jsem se cítila tak nějak lehčí. A vydrželo mi to i do odpoledne, kdy jsem u krav kydala hnůj – což jsem nesnášela, protože to samozřejmě příšerně páchlo.

Po práci jsem chvíli drbala jedno z telátek na hlavě a přemýšlela u toho, co se teď asi děje v Paytonu. Visí po univerzitě mé nahé fotky? Jsem teď všemi osočovaná ze lží? Nebo univerzita vyhodila tu problémovou skupinku fotbalistů?

Minulý víkend Hyeny nastoupily v utkání proti Purdue. Matthews, Corinski, Cook, Hastings ani Torres, kteří byli usvědčeni v článku, nastoupili a Payton utrpěl obrovskou porážku. Nesledovala jsem to, ale Noah s Joellem mě o tom informovali. Netušili už ale, jestli zmínění hráči nehráli kvůli tomu, že nechtěli, nebo nemohli. Hádala jsem, že nemohli, protože je čekalo disciplinární řízení nebo už byli z týmu vyhozeni. Tedy, kéž by.

Za pár dnů měl Payton nastoupit do utkání se Severozápadní a dle informací mých bratrů to vypadalo, že se zmínění hráči nechystají ani na toto utkání, takže jsem doufala, že jim ten článek konečně zlomil vaz. Tolik průserů jim prošlo, tolik skandálů se ututlalo – to proto jsem dávala dohromady všechny důkazy, abych je konečně potopila ke dnu.

Štvalo mě, že se v článku nepsalo i o Lefevreovi, kterého jsem toužila dostat ze všech nejvíc. Po dnešním hrůzném snu, který se bohužel opakoval příliš často, se ve mně opět probouzela zuřivá touha po pomstě. Chtěla jsem zmařit jeho šance v NFL, ale hlavně jsem chtěla, aby pykal za svoje činy. Jenže bylo po všem a já se s tím musela naučit žít. Nechat to plavat, zapomenout.

I když mě ve skutečnosti deptalo, že nic nevím. Když jsem odjela, napsala jsem Sammy a Kirkovi, aby mě teď nechali nějakou dobu

být. Chtěla jsem se odstříhnout od Paytonu, a kdyby mi neustále připomínali, co se stalo, nedokázala bych se přes to dostat. Možná mi psali, ale já pro jistotu nekontrolovala zprávy. Taky jsem se bála toho, že by se mě snažili přemlouvat, abych se vrátila, což jsem nechtěla. Věděli, proč jsem zmizela a proč se nemůžu vrátit, jen jsem doufala, že mě chápou. Malý střípek ve mně mi ještě našeptával, jestli za zveřejněním článku nestojí někdo z nich – koneckonců, jen my tři byli do všeho zasvěcení. Ale nepřipouštěla jsem si to, odmítala jsem tomu věřit. Byli to mí nejlepší přátelé. A stýskalo se mi po nich.

Nakonec se s nimi zase spojím, potřebuju jen čas.

DYLAN

Ozvalo se váhavý zatřukání na dveře. „Dylane, je čas,“ řekl Jeff. „Ještě minutku,“ vyhrknul jsem zlomeně a všemožně se snažil dostat emoce pod kontrolu. Rázoval jsem po pokoji, mnul si spánky, zhluboka dechal. Nemohl jsem se tam ukázat v takovémhle stavu, určitě tam budou novináři a fotografové. Nechtěl jsem, aby mě viděli brečet.

Dveře mého pokoje se otevřely. „Dylane...“

Spěšně jsem si utřel mokré tváře. „Už jdu.“ Vyrazil jsem na chodbu a ani se na Jeffa nepodíval, když jsem kolem něj prošel. Slyšel jsem jeho povzdech, ale nic už neřekl. Asi nebylo co.

Za posledních pár tejdnu jsme se skoro přestali bavit. AΩM zažívala těžký časy. Žádný večírky, žádný obřazení barů a pařenív po zápasech. Já spolu s Jeffem, Calebem, Diegem a Turnerem jsme museli před disciplinární komisi, kde jsme obhajovali nařčení ze sexuální hry, který vynesla na světlo Lana Andersonová. Kvůli tomu jsme byli dočasně postaveni mimo hru a náš tým dostával pěkně na prdel. Nejdřív Hyeny zažily zdrcující porážku s Purdue a teď naši prohráli i se Severozápadní. Payton měl sice pořád šanci postoupit do finále, ale pokud nebude mít nejlepší hráče, ta šance bude zatraceně mizivá.

Naštěstí pro nás v tom osočujícím článku nebyly žádné pořádné důkazy. Pár holek, který se v zájmu hry dostaly do našich postelí, se sice ozvalo, ale stačila jediná návštěva s obálkou plnou bankovek

a rázem zapomněly, že kdy s někým z nás byly o samotě. To, že jsme nikdy žádnou k ničemu nenutili, nám taky hrálo do karet. Takže nakonec jediný, co bylo proti nám, byly fotky Laninejch modřin, ale jejich původ mohla dosvědčit jediné ona sama. Jenže nebyla k zastížení. Spakovala se ze školy, jak jsem jí poradil. A to bylo dobře. Už jsem ji nechtěl nikdy vidět.

Několikrát jsem otevřel v mobilu její rozmazanou fotku, jak mi ho zrovna kouří. Několikrát jsem to chtěl smazat. Několikrát jsem si u toho chtěl vyhonit a několikrát jsem měl prostě chuť šlehnout s mobilem přes celou místnost. Byl jsem na ni tak nasranej, nechápal jsem, jak nám to mohla udělat, jak *mně* to mohla udělat! Asi stokrát jsem zajel do domu Kappy Pí, abych si ji vyhnal z hlavy, ale vždycky jsem si to rozmyslel ještě na prahu. Neměl jsem náladu na jiný holky. Neměl jsem náladu na nic.

Můj mozek dvacet čtyři sedm zaměstnávaly tři věci – sebevražda jednoho z mejch nejlepších kamarádů, Lana a nakonec moje posraná kariéra. I když nás nevyhodí ze školy, pochyboval jsem, že by NFL mělo zájem uzavírat smlouvu s problémovým fotbalistou.

Vyšel jsem před dům, kde už bylo připraveno několik aut, který nás měly odvézt na pohřeb. Naskládali jsme se do nich a jeli mlčky.

Sledoval jsem podzimní krajinu za oknem a asi po milionty přemýšlel, proč to Anthony udělal. Lámalo mi srdce, že jsem mu nepomohl. A že jsem ho už znova nestačil vidět. Naposledy, když jsem ho navštívil v léčebně, tak byl v pohodě, docela veselej, až do chvíle, kdy jsem se ho zeptal na vyděračský e-mail, který měl schovaný v pokoji. Vyděsil se a řekl mi, abych to nechal být, ať se v tom prohrabe Lana. Pak odešel, navždy.

Dojeli jsme na hřbitov a průvodem se vydali k místu, kde měl být Anthony uloženej do země. Bylo tu zatraceně hodně lidí. Rodina, tým, přátelé, ale taky zástupci z univerzity a, jak jsem předpokládal,

novináři. Bleskali nám fotákama přímo před očima, až jsem měl chuť jim je vyrvat z rukou a rozbít o zem.

„Hej, klid,“ zamumlal vedle mě Jeff.

Otočil jsem svůj zamračený obličej k němu a marně zatíнал pěsti u boků. „Jsem v pohodě.“

„Ne, nejsi,“ oponoval mi. „Nikdo z nás,“ dodal bez dechu. „A je to pochopitelný –“

„Nech si ty přednášky,“ skočil jsem mu do řeči a zrychlil krok, abych mu utekl.

Novináři našťěstí nesměli až na hřbitov, takže zůstali postávat u brány, zatímco průvod pokračoval na prostranství kolem rakve obložený kytkami.

S klukama jsme se vyrovnali do řady vzadu za židlema určenýma pro Anthonyho rodinu. Přes hlavy lidí jsem viděl Anthonyho mámu a pocejtil nepříjemný píchnutí zlosti. To ona ho nutila, aby se vrátil do školy i k fotbalu. Říkal jsem jí, že je na to brzo, ale chovala se jako pijavice, která chce ze syna vytřískat prachy. Jasný, každý rodič si asi přeje, aby jeho dítě bylo úspěšný, ale sláva a peníze by neměly být první v řadě, co se života týče. Anthony byl nemocnej, měl deprese a potřeboval pomoc. Pár tejdnu v léčebně pro něj bylo málo. Nebyl připravený se vrátit.

Během pohřbu dlouho mluvil pastor a pak řeklo pár slov i několik lidí. Celou dobu jsem se držel, ale když se rozezněla pohřební melodie a Anthonyho rakev se začala spouštět do země, cejtil jsem, jak se mi nezadržitelně derou slzy do očí. Pohlédl jsem do dálí a snažil se je vymrkat, ale ten palčivý tlak na hrudníku sílil. Můj skvělejší kamarád byl pryč, protože se mu dělo něco špatnýho a já mu nebyl dostatečnou oporou, aby se mi svěřil. Chvějivě jsem se nadechnul, už jsem slzy nedokázal zadržet.

Na rameni mi přistála něčí ruka a konejšivě ho stiskla. Lounnul jsem očima po Jeffovi a s překvapením zjistil, že i on má oči plný

slz. Pak jsem uslyšel popotáhnutí z druhé strany a spatřil Turnera, jak si otírá tváře. Za ním stál Caleb, Eli, Karter, Diego, Raffael... Všichni brečeli.

Vděčně jsem kejvnul na Jeffa a poplácal ho po zádech. Z druhé strany mi Turner hodil ruku kolem krku a pak objal i Elie. Nejspíš tohle bude za chvíli po celém internetu – banda drsnejch fotbalistů bulí jako největší bábovky a drží se při tom za ruce –, ale bylo mi to fuk. Anthony byl kamarád nás všech, náš bratr, a v tomhle jsme byli společně.

Po skončení ceremonie jsme se všichni přesunuli do nedaleké restaurace, kde se konala smuteční hostina. S klukama jsme zůstali pospolu, jen jsme vyjádřili upřímnou soustrast rodině a šli stranou.

Caleb s Raffaelem nám rozdali lahve s pivem a pak jsme si posedali k nízkému stolku u stěny. „Pamatujete, jak nám Anthony vždycky míchal drinky?“ ozval se Turner zasněně a ucucnul piva.

Zazubil jsem se. „Jo, v devadesáti procentech se to nedalo pít, jak to bylo silný.“

„Neznal míru, to je pravda,“ souhlasil Turner. „Ale i tak byly večery po jeho drincích ty nejlepší.“

„Hmm, a kolikrát po nich skončil na záchytce,“ zasněl se Jeff sarkasticky a všichni jsme se tomu zasmáli.

„Anthony byl hovado, ale vždycky nás podporoval,“ podotknul Caleb, zatímco si rovnal záhyby na košili.

„A uměl skvěle naslouchat,“ doplnil Karter a na chvíli jsme se odmlčeli. Škoda, že my neuměli naslouchat jemu.

Zvednul jsem lahev s pivem. „Na Anthonyho,“ pronesl jsem a s klukama jsme si přitukli.

Po chvíli k nám zamířil kouč Sanders. Přelítnul pohledem naše skleslý výrazy a povzdechnul si. „Byl to dobrý kluk, dobrý hráč.“ Potlačil jsem uchehtnutí. „A co vy, kluci, jste v pohodě?“ zeptal se

jen tak mimochodem a položil mi ruku na rameno. Celej jsem se napjal a začal o sebe drtit zuby, zatímco kluci souhlasně mručeli. „Nebojte, bude to dobrý. Komise nemá důvod k žádným postihům. Uvidíte, že do tejdne to uzavrou a příští víkend natrhnete Ohio řít!“ Další souhlasný zamručení. Koučova pozornost se ale najednou přesunula na mě. „Dobrý, Dylan?“

Nechápavě jsem na něj zamrkal. „Jo, proč?“

„Jen jestli už ses vzpamatoval z Andersonových,“ nadhodil přede všema.

„Rozhodně,“ ujistil jsem ho tvrdě.

„Fajn,“ kouč mě poplácal po rameni a konečně mě pustil. „Viděl jsem tady toho růžovovlasýho čmuchala, tak si dejte bacha,“ upozornil nás a kejnutím hlavy se s náma rozloučil, než pokračoval dál do místnosti.

Rázem jsme zase byli sami. „Co to mělo znamenat?“ podivil se Jeff s pohledem upřeným na mě.

„Co myslíš?“ nechápal jsem.

„Vypadals, jako kdybys mu nejradši dal pěstí,“ upřesnil Jeff pobaveně.

„Jsem na něj nasranej,“ přiznal jsem bez vytáček. „To on na Anthonyho tlačil, aby se vrátil do týmu.“

Calebovo pečlivě zarovnaný obočí vystřelilo vzhůru. „Kouč? Já myslel, že to byla práce Anthonyho mámy.“

„Bohužel, nejen její,“ zabručel jsem a Caleb zmateně zakroutil hlavou.

„To nechápu. Vždyť Anthony nebyl tak dobrej, naopak, dost to kazil, proč by ho do toho kouč hnal zpátky?“

„Třeba to myslel dobře, chtěl mu dát šanci. Udělal by to pro kohokoliv z nás,“ řekl Karter přesvědčeně.

Pomalu jsem vydechnul a opřel se do sedačky. „Jo, asi máš pravdu.“ Kouč vždycky stál za náma. I teď, po tom našem průseru nám

radil, co máme říct a co naopak zamlčet. Nechtěl o nás přijít a přimlouval se, kde se dalo. Třeba prostě v Anthonyho viděl to nejlepší a snažil se to dostat ven. Bohužel to ale na Anthonyho byl asi moc velký tlak... Neměl bych za to kouče vinit, ale nedokázal jsem si pomoci. Odsunul jsem se od stolku a vstal jsem. „Jdu si odskočit a pro další pití. Chcete někdo něco?“

Kluci zamítavě zakroutili hlavama, a tak jsem se sebral a vyrazil na pány.

Postavil jsem se k mušli a rozepnul si poklopec, když se otevřely dveře. Nevěnoval jsem tomu pozornost – prostě si někdo další přišel ulevit –, ale nikdo se vedle mě nepostavil, takže jsem se nakonec ohlídl.

Za mnou stál ten růžovovlasej pošuk v černém sáčku pošíťm peřím. Protočil jsem oči a dál se soustředil na močení. „Jestli mi ho chceš vykourit, tak nemám zájem. Nejsi můj typ,“ houknul jsem na něj posměšně a oklepal se.

„Chápu, nemám rovnátka a brejle, co?“ popíchnul mě.

Rázem se mi začala vařit krev v žilách. Spěšně jsem si zapnul kalhoty a narážoval k němu. Popadnul jsem ho za límec a přirazil ke stěně. „Co, kurva, chceš?!“ štěknul jsem.

„Promluvit si!“ vyjeknul vyplašeně.

„Jestli jsi mi nepřišel říct, proč je můj kamarád mrtvej, tak se nemáme o čem bavit.“ Pustil jsem ho a přešel k řadě umyvadel opodál.

„Máme,“ nevzdával se a šel za mnou. Držel si ale bezpečnej odstup. „O La–“

Spěšně jsem se k němu vrátil a opět mu zmačkal límec v pěsti. „Neříkej její jméno! Do prdele, ani jediný další písmeno!“ zařval jsem vztekle a ukázal mu prstem do obličej. „Nechci o ní už nikdy slyšet!“

„Jestli si vážně myslíš, že ten článek psala ona, tak jsi blázen!“ vypadlo z něj. Vypadal vystrašeně. Vždycky se nás celkem bál, ale

teď mi kdoví proč lezl přímo pod nos a neustoupil, i když jsem byl sakra vlásek od toho jednu mu ubalit. Dělal to kvůli ní. Poslala ho? To bylo fuk...

Hořce jsem se uchechtnul. „Jasně, protože vůbec nikdo jinej neměl všechny ty informace a fotky...“ pronesl jsem sarkasticky. „Nedělej ze mě debila.“

„Neříkám, že ty informace neschraňovala, ale do hajzlu – vždyť jste jí ubližovali!“

Odstrčil jsem ho od sebe a snažil se zklidnit. „A kdy přesně myslíš? Když se mi svíjela v posteli po třetím orgasmu a říkala mi ‚bože‘? Nebo když jsem ji líbal, protože mi tvrdila, že si to vždycky přála? Jo, to jsem jí teda sakra ubližoval, to ti povím...“ Projel jsem si rukama vlasy a zhluboka se nadechnul. Nechtěl jsem o ní mluvit, ani na ni vzpomínat. Zradila mě a něco tím ve mně zlomila.

„Ty fotky modřin byly pravý! Moc dobře to víš – pokud se nepletu, tak otisky tvech prstů kolem jejího krku tam byly taky!“ vykřiknul ten přízdisráč. Zatnul jsem zuby, zapřel se rukama o umyvadlo a bokem na něj pohlídnul. „A od čeho si myslíš, že měla tu modřinu přes půlku obličeje?“ pokračoval zamračeně. „Myslíš, že si to udělala sama? Nemáš ani tušení, co jí všechno udělali, čím jí vyhrožovali! Byla vystrašená a chtěla se jen bránit!“

Zakroutil jsem hlavou. „To už je jedno. Zradila mě.“

„Ona to nepsala!“

„Tak kdo teda?!“ vyzval jsem ho dopáleně. Mlčel. Narovnal jsem se, přešel k němu a seshora se na něj podíval. „Tak hele, Kamerone...“

„Kirku,“ opravil mě. Nereagoval jsem na to.

„Pokud jsi to nenapsal ty, tak mě nepřesvědčíš o tom, že to nepsala ona. Kapiš?“ informoval jsem ho a vyrazil ke dveřím.

„Mám důkaz!“ vyhrknul spěšně. Jedna moje část chtěla prostě odejít. Už to nikdy neřešit, nemyslet na to, nechat to bejt. Nechat

ji bejt. Ale nějaká malá a dočista šílená část ve mně doufala, že je to celý jen nějaký pitomý nedorozumění a dá se to napravit. Zastavil jsem a otočil se k němu zpátky. „I když nevím, kdo to psal, mám důkaz, že ona to nebyla,“ řekl rozechvěle.

Trpělivě jsem naklonil hlavu na stranu a čekal, co z něj vypadne, když se dveře za mnou otevřely a někdo vešel dovnitř. Byl to nějaký chlápek v černém obleku, asi člen Anthonyho rodiny, ale kvůli jeho přítomnosti Kirk přestal mluvit.

Spěšně ke mně přešel a naklonil se mi k uchu. „Sejdeme se v deset na náměstí kampusu,“ zašeptal a opustil záchody.

Povzdechnul jsem si, chvíli počkal a vyrazil taky pryč.

Celý to bylo na pytel. Nechápal jsem, co se to kurva s Lanou stalo, proč jsem na ní tolik lpěl a nedokázal ji vytěsnit z hlavy. A nechápal jsem ani to, proč tak moc doufám, že Kirk přijde s nějakým bravurním vysvětlením, který ji v mejch očích očistí.

Celou cestu domů jsem si to pořád dokola omejlal v hlavě a jen matně vnímal kluky, který rozebírali fotbalovej tým Ohia a plány na neúprosně se blížící Halloween. Nebyl jsem schopnej zapojit se do debaty.

Laně vyhrožovali. O tom, jak ji napadnul Diego, jsem věděl. To on jí způsobil modřiny na ruce, protože se ji snažil přemluvit k tomu, aby mlčela o naší zvrhlý hře. I ty otisky mejch prstů na jejím krku jsem si pamatoval. Tehdy jsem na ni byl naštvanej, protože jela vyzvídat za Anthonym do léčebny a totálně ho tím vykojčila. Styděl jsem se za svoje chování tehdy – tím spíš, že jsem díky její návštěvě u Anthonyho odhalil, že ho někdo vydíral. Ale neměl jsem vůbec páru, kde vzala tu modřinu na tváři. Věděl jsem, že ji má, byla vidět, i když se ji snažila krejt pod make-upem, ale nikdy jsem se nezeptal, kde k ní přišla. Asi jsem předpokládal, že prostě jen upadla, nebo si něco udělala doma na farmě. Jenže co když Kirk vážně mluvil pravdu a udělal jí to někdo od nás? Co dalšího

jí udělali? A proč za mnou nikdy nepřišla, aby mi to řekla? Proč radši tajně slídila kolem, než aby mě nechala to vyřešit?

Nevěřila mi, proto.

DYLAN

Do domu jsme dorazili až po setmění, ale měl jsem dost času ještě skočit do posilky, dát si sprchu a navečeřet se, než jsem měl mít sraz s Kirkem.

Před desátou jsem na sebe hodil potrhaný džíný a mikinu s kapucí a seběhnul schody do přízemí.

„Hej, Dylane!“ zavolal na mě z jídelny Jeff. „Kam jdeš? Mysleli jsme, že si uděláme malej večírek na podporu našeho přátelství.“

„Um, promiň, ale něco mám,“ vymluvil jsem se a chtěl pokračovat, když se Jeff zasmál.

„Ale copak? Rande?“

Zaváhal jsem. „Ehm, jo, tak trochu.“ Jestli mě někdo s Kirkem uvidí, bude to trapas.

„No, už bylo na čase,“ podotknul s cukajícími koutky. „Ale kdyby se ti tam nelíbilo, doraž. Přijde mi, že jsme už dlouho nepokecali...“

„Jasně, uvidím, jak to půjde. Mějte se tu.“ Kejvnul jsem a vypadnul ven.

Nasednul jsem do svojí corvetty a vyrazil do srdce kampusu. Pro jistotu jsem zaparkoval kousek bokem a šel pár ulic pěšky. Nechtěl jsem na sebe zbytečně poutat pozornost.

Kirka jsem okamžitě spatřil u fontány. Jeho růžový vlasy svítily do tmy, stejně tak jeho vesta s holografickým efektem. Přešel jsem až k němu a zavrtěl hlavou. „Nesnažíš se být moc nenápadnej.“

„Proč bych měl? Nejdu ti prodávat drogy,“ namítnul nevzrušeně a bradou mě pobídnul k nedaleké lavičce. Šel jsem za ním, ale nesednul si, radši jsem se opřel o vedle stojící pouliční lampu.

„Jsem zvědavěj, jaký teda máš vysvětlení,“ zabručel jsem se založenýma rukama a shlídl k němu.

„Vlastně je to informace, kterou Lana věděla, ale pisatel toho článku očividně ne,“ prohlásil samolibě.

„Poslouchám.“

„Ale musíš o tom, co ti povím, mlčet! Slíbili jsme si, že to je věc, kterou nevyneseme na světlo,“ ověřil si ještě.

„Tak už mluv,“ syknul jsem netrpělivě.

Kirk se nadechnul a dal si nohu přes nohu. „Pamatuješ si na znění toho článku?“ Nejistě jsem pohodil rameny. „Autor tam tvrdil, že se tý vaší hnusný hry zúčastnil Corinski, Cook, Hastings a Torres, je to tak?“ Přikeynul jsem, ale vůbec jsem netušil, kam tím to extravagantní hovado míří. „Jenže Lana věděla, že s tím Torres neměl nic společného.“

Zamračil jsem se a snažil si vybavit, jestli se toho Diego účastnil. Ani jsem netušil, jestli byl napsanej na naší skórovací tabuli. Nepamatoval jsem si, že bych ho viděl přidávat nějaký body. Nechápatě jsem se zamračil.

„Torres Laně vyhrožoval –“

„To vím,“ skočil jsem Kirkovi do řeči. „Chtěl, aby o tý hře mlčela.“

Kirk se zasmál a zakroutil hlavou. „Ne, tohle nebylo o hře.“

Odlepil jsem se od sloupu a udělal k němu krok. „A o čem?“

„Lana ho načapala, jak se líbá s jedním z nováčků,“ řekl nevzrušeně, i když možná s trochou potěšení. Zvlášť, když viděl, jak překvapeně se tvářím. „Diego je gay. Lana to věděla, já to věděl. Ale autor toho článku ne, ten zjistil jen to, že Torres Lanu napadl.“

Dlouhou chvíli jsem zůstal zticha. Drtil jsem zuby o sebe a přemýšlel, jestli na tom může bejt něco pravdy. Nejen na tom, že ten

článek nepsala Lana, ale taky na tom, že je Diego na kluky. Na akcích sem tam tancoval s nějakou holkou, ale nevzpomínal jsem si, jestli někdy nějakou šukal, nebo jen líbal. Mně to bylo jedno, ale některým klukům z týmu to mohlo vadit, takže jsem chápal, proč by o tom mlčel.

„Navíc do tebe byla zamilovaná. Vážně si myslíš, že by dobrovolně pustila do světa, žes ji zneužil?“ dodal Kirk po chvíli šeptem.

Polknul jsem hořkost v krku. „To přece byl celou dobu její plán, ne? Pustit to ven. Už od chvíle, co jsem to udělal, se se mnou scházela jenom proto.“

„Jestli tomuhle vážně věříš, tak jsi ještě tupější, než jsem si myslel,“ ucedil ten bláznivej šťoural suše.

Povzdechnul jsem si. Nevěřil jsem tomu. Nebo jsem tomu jen bláhově nechtěl věřit. Protože všechny ty její rádoby drsný řeči o tom, jak mě nenávidí, se tloukly s pohledama jejích medově hnědejších očí. Byla zamilovaná, věděl jsem to skoro od začátku našeho zamotanýho tanečku. A i když byla bojovnice a v minulosti už vypustila, že jsme s klukama zkažený a po zápasech chodíme do strip barů, cejtíl jsem, že doopravdy netoužila po tom mě od sebe odehnat. Ne po naší společně strávený noci. „Fajn... Tak dejme tomu, že to ona nepsala. Ale co já s tím? Lana je pryč, nás za chvíli komise shledá nevinnejma a hotovo. Uzavřeno.“

„A to ti nevadí?!“ vyjeknul Kirk popuzeně.

„Co jako?!“

„Že kvůli vám – kvůli *tobě* – přišla o svůj sen! Chtěla bejt sportovní reportérkou a místo toho teď kydá hnůj nebo co. Seš s tím OK? Žes ji připravil o budoucnost?!“

„Na mě to neházej!“ zavrčel jsem našťavaně.

Kirk rozhodil rukama a vyskočil na nohy. „A na koho?! Vždyť to tys jí vrazil péro do pusy jen proto, že se ti šikla do hry! To tys jí pak řekl, aby odešla ze školy, že už ji nikdy nechceš vidět!“

Ucounnul jsem od něj a našťvaně se podíval na noční oblohu. Pokoušel se o mě výbuch vzteku a já ho musel dostat pod kontrolu. Kirk měl možná pravdu. Jenže možná taky neměl. Třeba se za tím vším neskerejšvalo nic tajemného a prostě to bylo tak, jak se to jevílo – Lana se chtěla pomstít a ten článek fakt vydala. Ať už si je Torres gay, nebo ne, nebyl to pádnej důkaz. Sakra, jenže co když teď vážně dřepí někde na farmě v slzách, protože přišla o svůj sen vinou někoho jiného? Ta představa mi kdoví proč svírala útroby. „Fajn, ale co asi tak mám dělat?!“ vypálil jsem nakonec.

„Řekni jí, aby se vrátila!“ navrhnul Kirk, jako by to přece bylo to nejsnadnější na světě.

„Já? Pochybuju, že *mě* po tom všem chce ještě vidět. Ty seš její kamarád, řekni jí to sám!“

Kirk potřásl hlavou. „To není tak snadný. I kdyby reagovala na moje zprávy, tak já jí nemůžu zaručit bezpečí, kdyby se vrátila. Ty jo.“ Zatnul jsem zuby a mlčel. „Má důvod se bát,“ pokračoval a přistoupil ke mně. „Takže prosím, jestli ti na ní alespoň trochu záleží, přiveď ji zpátky a ochraň ji.“

V hlavě jsem měl zmatek a v kapse adresu farmy v Missouri. Měl jsem tam jet? Vážně v tom pokusu o potopení našeho spolku byla Lana nevinná? Měl jsem ještě jednu možnost, jak si ověřit, kdo psal ten článek do *Paytonského zpravodaje*.

Hned druhý den ráno jsem nakráčel do školní redakce a pohledem pročešal všechny kolem, než jsem si všimnul zavřenejch dveří na konci místnosti s nápisem „Šéfredaktor“. Ignoroval jsem překvapený pohledy a přešel k nim. Neobtěžoval jsem se klepáním a rovnou vtrhnul dovnitř.

„Ano, bude to, jak jsme se domluvili...,“ vykládal zrovna do mobilu starší student – spíš chlap, než kluk – s prořídlejšma vlasy. Přešel jsem k němu a trpělivě se na něj zahleděl. „E-ehm...

z-zavolám ti později,“ vyklokal do mobilu a odložil ho. Pak nervózně polknul. „Pane Matthewsí... Co si přejete?“

„Kdo napsal ten článek?“ vyzval jsem ho klidně.

„J-já netuším o čem –“

„Kdo napsal ten článek?!“ zakřičel jsem a sevřel ruce v pěst. „Ten, kterej nás obviňoval ze sexuální hry! Ten, ve kterým se tvrdilo, že jsme napadli Lanu a že jsem ji zneužil! Tenhle článek!“

Šéfredaktor ztuhl a snažil se ode mě ucouvnout na otočný židli. „N-no přece Lana,“ vyrazil ze sebe nakonec.

Zatnul jsem čelist. „Přišla za tebou a dala ti ho osobně?“

Šéfredaktor se opotil a pak horlivě zakroutil hlavou. „P-poslala ho do složky...“

„A určitě to tam poslala ona?“ ptal jsem se netrpělivě.

„T-to nevím!“ vykníknul.

Povyτάhnul jsem obočí. „Nevíš?“

„Už to nemůžu dohledat...“ zaskučel potichu.

Věděl jsem úplný hovno o tom, jak to chodí v týhle redakci, netušil jsem, jakej má systém, a asi jsem naivně čekal, že jeden článek prochází víc lidí najednou a to *osobně*. Naklonil jsem hlavu na stranu. „Řekni, obtěžoval ses vůbec ověřit si, jestli něco z toho, co se tam píše, je pravda? Spočil ses s Lanou, která to údajně psala, a řešil to s ní? Zjišťoval sis vůbec něco?“ Na čele se mu perlil pot, když zavrtěl hlavou, zatímco mně se potvrzovaly Kirkovy řeči. Lana to nepsala, bylo to až moc podezřelý. „Ale přesto ses rozhodnul tu kopu hnoje vydat,“ konstatoval jsem potichu a měl sto chutí s ním pořádně zatrást.

Sevřel jsem prsty v pěst, až mi zapraskaly klouby, a šéfredaktor sebou poplašeně škubnul. Donutil jsem se uvolnit. Kdybych ho zmlátil s haldou svědků za zády, ničemu bych nepomohl – teda, minimálně ne svojí kariéře a studiu.

„Nejsi moc dobrý redaktor. Tyhle věci by sis měl ověřovat,“ poradil jsem mu a ustoupil ke dveřím. „Přestaň podporovat šíření

lží o našem spolku,“ dodal jsem varovně a radši rychle vypadnul, než by se mi sebeovládání vymklo z kontroly.

Po cestě na parkoviště jsem rovnou vytáhnul mobil. Jeff mi to zvednul už po druhým zazvonění a já na něj bez pozdravu nabroušeně vypálil: „Nemůžeme dostat ze školy šéfredaktora?“

Jeff se zasmál. „Copak se zase stalo?“

„Ten kokot si ani nezjišťoval, jestli to fakt psala Lana. A dokonce si ani nezjišťoval, jestli je na tom něco pravdy.“

„Ale to si přece nezjišťoval nikdy, Dylane. Uklidni se.“

„Neuklidním!“ vypálil jsem na něj.

„Proč tě to nesralo, když jsem měl na krku obvinění ze znásilnění?“ pronesl prozíravě. „Tvoje bucha je prostě všetečná štouralka, která ráda roznáší lži, smíř se s tím.“

„Nepsala to ona,“ sdělil jsem mu.

„Věř, nebo ne, ale je mi to jedno. A i tobě by mělo. Andersonová je pryč, zapomeň na ni,“ domlouval mi Jeff klidně. „Myslel jsem, žeš měl včera rande?“

„Nepomohlo to,“ řekl jsem a hovor típnul.

O pár hodin pozdějc jsem už seděl v letadle.

Kouči i klukům jsem nakecal, že mám rodinnou pohotovost a jedu do New Yorku. Beztať jsem byl postavenej mimo hru a kromě školy mě v Paytonu nic nečekalo.

Mohlo se stát, že budu za pár hodin zase zpátky, vůbec jsem nedokázal odhadnout, jak bude Lana reagovat, až mě uvidí. Třeba mě hned vyhodí. I tak jsem za ní chtěl, abych aspoň věděl, že jsem to zkusil.

Přistál jsem na letišti v Kansas City a pak jel taxíkem úmorný dvě a půl hodiny na venkov. Když se kolem mě začaly rozprostírat zdánlivě nekonečný pastviny a pole, bylo mi jasné, že už nejsem daleko.

Taxikář sjel ze silnice a pokračoval prašnou cestou mezi pastvinama. Z jedné strany se páslo stádo krav a z druhé postávalo několik koní. Trochu mě to vyvádělo z míry – nikdy jsem na venkově nebyl.

Konečně se přede mnou vyloupnul bílej dům se sloupovým obklopenej dalšima budovama, což, jak jsem předpokládal, byly stáje pro zvířata. Opodál na kopci jsem dokonce viděl červenou stodolu jak vystřiženou z filmů o zombie apokalypse.

Zaplatil jsem taxikáři pořádněj balík za cestu a vystoupil ven. Do nosu mě okamžitě uhodil nepříjemnej zápach zvěře a jen jsem doufal, že si na to brzo zvyknu.

Jakmile se za taxíkem zvednul prach, vykročil jsem k domu. Na příjezdový cestě tu stály dva pick-upy a postarší dodávka a já se vážně modlil, aby Lana byla tady a hned mě neposlala pryč. Kdo ví, jak dlouho by trvalo dalšímu taxíku sem přijet.

Ještě než jsem vstoupil na terasu, tak se za mnou ozvaly kroky. „Hej, můžeme ti nějak pomoci?“ ozval se mužskej hlas, a když jsem se otočil, zjistil jsem, že jde o kluka tak v mém věku. Krok za ním šel další, o něco vyšší a starší, ale jinak si byli oba dost podobní.

„Hledám Lanu Andersonovou,“ oznámil jsem jim a sledoval, jak si mě oba prohlízejí. Bylo mi jasný, že moje potrhaný džíny a značková bunda dost kontrastuje se zaprášeným dvorkem i jejich umazanejma montérkama, ale tak nějak jsem tušil, že moje oblečení je můj nejmenší problém.

Mladší z kluků na mě zúžil oči. „Dylan Matthews?“ Takže jim o mně Lana říkala? A do pr...

Ani jsem nestačil příkejvnout, když mi na oku přistála pěst.

„Ty sráči! Já tě zabiju!“ křičel kluk a ubalil mi ještě jednu ránu, než mu jeho starší kopie zadržela ruce.

„Joelli!“ okřiknul ho šokovaně, ale onen Joell si ho nevšímal a dál visel očima na mně.

„Jak se opovažuješ tady ukázat?!“ prskal zpod bratrova ramene a hnusně se na mě mračil. „Noahu, pusť mě!“

Ale Noah ho nepustil. Oddechnul jsem si, otřel si kapku krve z roztrženého rtu a odvážil se promluvit: „Chápu, že nejsem vítanej, ale přijel jsem za Lanou. Chci, aby se vrátila zpátky do školy.“

„A proč si myslíš, že by se měla vracet?! Aby jí ta vaše pošahaná sebranka mohla dál ubližovat?!“ zavrčel Joell vztekle.

„Nikdo jí ubližovat nebude,“ ujistil jsem ho.

Vysmál se mi. „Jasně, stejně jako do teď?! Ona s tebou rozhodně nikam nepůjde!“

„Hele, nic zas tak hrozného se nestalo,“ namítnul jsem otráveně. A schytl další ránu, tentokrát od toho staršího, Noaha. „Kurva,“ zaklel jsem a chytnul se za čelist.

„Ty sráči, vypadni odtud,“ pronesl rozechvělým hlasem. Oba kluci byli docela vysoký a udělaný, ale působili těžkopádně. Možná měli namakaný ruce z práce na farmě, ale rozhodně nebyli vycepaný každodenníma tréninkama jako já. Kdybych chtěl, hravě bych je přepral. Přesto jsem couvnul a smířlivě zvednul ruce.

„Vím, že jsem to s Lanou posral, ale právě proto jsem tady,“ vysvětloval jsem spěšně.

„Posral?“ zopakoval po mně Noah nevěřicně. „Tys ji zničil! Ty a ta tvoje parta!“ zařval a strčil do mě, až jsem musel ustoupit o další krok. „Co jí ještě chcete udělat? Je vám snad málo to, jak jste ji ponížili? Že jste ji zneužili kvůli nějaký perverzní hře a pak si ji ještě nafotili, abyste ji mohli vydírat?!“

„J-já... Co...?“ vykoktal jsem zmateně. O čem to sakra mluvil? Narážel na tu fotku v mém mobilu, kde mi ho Lana kouří? Neměl jsem čas se ptát, protože do mě Noah znova strčil a vypadal, že za chvíli použije tvrdší násilí. Opět jsem ukročil dozadu. „Předpokládám, že jste její bratři,“ vyrazil jsem ze sebe a ani nečekal na jejich potvrzení. „Vidím, že vám na ní záleží, takže asi nechcete,

aby nechala školy a vykašlala se tak na svůj sen stát se reportérkou, ne?“ Odmítl jsem se a sledoval váhání v jejich tvářích. Byl jsem nepřítel číslo jedna, ale taky jediná šance na to, aby se Lana vrátila do svého života v Paytonu. „Jen mě nechte s ní promluvit, prosím. Když mě pošle pryč ona, tak fajn, půjdu. Jinak se nehnu.“

Joell ke mně udělal dva kroky a vypadal, že si vážně chce ověřit, jak moc se nehnu. A ani jeho bratr neustupoval. Pocejtíl jsem střípek zoufalství a už se připravil na rvačku, když vtom se dveře domu otevřely.

„Hej, co je to tady za kravál?“ zvolala postarší žena a se založenýma rukama v bok se na nás mračila. „Takhle vítáte hosty?“

„Mami, to není žádný host, to je zraněný Dylan Matthews!“ zavrčel Joell.

Jeho matka výhružně zvedla ruku. „Dávej si pozor na jazyk, Joelli. A ty, Dylane, pojď dovnitř,“ pobídla mě celkem mile na to, jaký uvítání mi tu připravili její synové.

Vyklusal jsem za ní do domu. „Paní Andersonová, vím, že nejsem zvanej, ale –“

„Huš, huš,“ zarazila mě. „Pojď do kuchyně, upekla jsem pekanové sušenky. Promluvíme si u čaje,“ řekla a otočila se na syny. „A vy dva snad máte práci, ne?!“ Jen neochotně se otočili, ale bylo mi jasné, že nebudou daleko.

Odložil jsem si tašku v předsíni a následoval paní Andersonovou do světlý a útulný kuchyně, kde to vonělo po skořici a karamelu. Sednul jsem si ke stolu a dostal od ní talíř plný sušenek a obří hrnek čaje.

Pak si sedla naproti mně a zkoumavě se na mě zadívala. „A teď mi pověz, proč jsi tady.“

LANA

Proháněla jsem se krajinou na hřbetu Dawn, krásné krémové klisny, jejíž srst házela narůžovělé odlesky. Měla jsem Dawn ráda, byla klidná a vždy mi naslouchala – ne, že by měla úplně na výběr. To především jí jsem při hřebelcování nebo úklidu stájí popisovala své pocity a sdělovala jí všechny touhy i strachy, co jsem měla.

Dnes bylo celkem hezké počasí. Sice bylo pod mrakem, ale nepřešlo a nebyla ani hrozná zima, jako jiné dny. Pomalu jsem docválala na konec pastviny a zabočila do malého jablečného sadu, který se rozprostíral za ní.

Na chvíli jsem seskočila z koně a prošla mezi stromy a popadanými jablky. Co nevidět bude potřeba jabloně očesat, ale dnes už jsem neměla na práci náladu. Utrhla jsem nejšťavnatěji vyhlížející jablko, opřela se o kmen jabloně a sledovala šedý západ slunce, zatímco Dawn rychle spásala, co se dalo.

Zavřela jsem oči a přemítala o svém životě, tak jako každý den. Měla jsem pocit, že jsem se za uplynulých několik dní dost posunula – jako bych došla nějakého vnitřního klidu a smíření, že můj život je tady, na farmě. Možná jsem mohla zkusit přestoupit na jinou školu, ale nedokázala jsem v sobě najít sílu nad tím pořádně přemýšlet, natož abych se to pokusila zrealizovat. Můj sen o sportovní žurnalistice se rozplynul. Bolelo to, ale prostě jsem to přijala.

Jakmile se setmělo natolik, že jsem sotva viděla na cestu, vrátila jsem se do stájí. Odsedlala jsem Dawn, otřela ji a zajistila, aby měla

dostatek čisté vody, než jsem vyrazila domů. Určitě už byl čas večere a máma bude nadávat, že jdu pozdě.

V břiše mi kručelo, když jsem vešla do předsíně a pověsila si vestu na věšák. „Doufám, že máme něco dobrého, umírám hlad!“ houkla jsem do domu a začala si čistit brýle o cíp flanelové košile. „A už začínají padat jablka, měli bychom –“ Vstoupila jsem do kuchyně a málem dostala infarkt.

„Ahoj, Lano.“ Přímo přede mnou seděl u stolu Dylan Matthews a pozoroval mě hnědýma očima se slabým úsměvem na rtech.

Rychle jsem si narazila brýle zpět na nos, abych se ubezpečila, že mě jen nešálí zrak. Bezmocně jsem zalapala po dechu a ucukla. Opravdu byl tady. Srdce mi okamžitě vyletělo do krku a splašeně se roztlouklo, jako kdybych měla každou chvíli umřít. Cítila jsem se tak. Celá jsem ztuhla, pak se roztřásla, a nakonec spěšně zacouvala zpět do chodby.

Co tady dělal? Musela jsem pryč.

Z kuchyně se ozvalo zaskřípění odsunované židle a rázem pár rychlých kroků. „Lano, prosím, vyslechni mě,“ vyhrknul Dylan a pokusil se mě chytit za ruku, zatímco jsem couvala ke schodišti.

„N-ne,“ vykoktala jsem a uhnula mu. „Nesahej na mě!“ zavřeštěla jsem pak.

Odtáhnul své ruce a obezřetně mi hleděl do tváře. Ale nic neříkal, jako by mi dával čas se uklidnit.

Pokusila jsem se o to. Zapřela jsem se o stěnu za svými zády a několikrát se přerývaně nadechla. Pořád mi nepříjemně dunělo v hrudníku, ale našla jsem odvahu, abych k Dylanovi zvedla oči.

Vypadal stále stejně. Dokonale vysoký, dokonale vypracovaný s dokonale rozcuchanými tmavě hnědými vlasy. Jeho náušnice a roztrhané džíny v našem oprýskaném domku působily nemístně, asi jako kdyby do kravína přijela rocková hvězda. Dál jsem bloudila

očima po jeho tváři, když mi došlo, že má na rtu krvavý šrám a pod okem se mu vybarvuje modřina. Zeptala bych se, co se mu stalo, ale nedokázala jsem ze sebe vypustit ani slovo.

„Lano,“ povzdechnul si Dylan a udělal ke mně krok. Kolem mě zavanul jeho pomerančový deodorant a už jen to mě celou rozechvělo, ale ne tolik, jako když se mě vzápětí dotknul. Položil mi dlaně na ramena a z výšky na mě hleděl. „Přijel jsem –“

„Hej!“ vyrušil ho právě příchozí Joell. Na nic nečekal a Dylana ode mě odtrhnul. „Nesahej na ni!“ zaprskal výhružně a otočil se ke mně. „Jsi v pořádku, Lani?“

Přikývla jsem, pak jsem zakroutila hlavou. „J-já...“ vydechla jsem, otočila se, a nakonec utekla nahoru do svého pokoje.

Potřebovala jsem to celé nějak zpracovat. Rázovala jsem po místnosti a nervózně si tiskla spánky, když se ozval dusot a Joell vběhl za mnou. „Dobrá? Udělal ti něco?“ ověřoval si starostlivě.

„Ne, zrovna jsem přišla,“ ujistila jsem ho. „Ale co tady, sakra, děláš? Zrovna teď, když jsem začínala mít pocit, že se z toho všeho dostávám...“ zakňourala jsem nešťastně.

„Lani, stačí slovo a pošlu ho pryč. Nebo ho znova zmlátím, cokoliv si budeš přát.“

„To tys ho takhle zřídil?“ podivila jsem se.

Joell se pyšně zazubil. „Jó, s Noahem jsme mu dali! Bylo to snadný!“

„Možná by to nebylo tak snadný, kdyby se bránil,“ ozvalo se ode dveří věčně a za chvíli už do mého pokoje vstoupil Noah a konejšivě mi položil ruku na záda. „Přijel si s tebou promluvit, ale jestli s ním mluvit nechceš, nemusíš.“

„Večereé!“ ozval se zpod schodů mámin hlas. „A nezapomeňte si umýt ruce!“

„Musím si to promyslet,“ usoudila jsem a znova si promnula spánky. Obávala jsem se, že mi pukne hlava.

„OK, fajn. A neboj se, nenecháme tě s ním o samotě,“ ujistil mě Noah při cestě z pokoje.

„Jo, krejeme ti záda, Lani,“ souhlasil Joell a šel za ním.

Vděčně jsem na ně kývla a taky se vydala do kuchyně. Dylan stále stál pod schody, jako by na mě čekal. Joell s Noahem se zastavili kus od něj a sledovali ho jako dva bulteriéři připravení na povel vystartovat.

Když mě spatřil, tázavě povytáhnul obočí a udělal ke mně krok. „Lano?“ špitnul nadějně.

„Promluvíme si po večeri,“ informovala jsem ho co nejpevnějším hlasem, a aniž bych na něm sečkala pohledem jen o vteřinu déle, pustila jsem se za roh do kuchyně.

Máma se na mě nenápadně podívala. „Dobrý?“ ověřila si a já přikývla. Vzala jsem ze skříňky několik otlučených talířů a prostřela stůl, zatímco se mí bratři i Dylan usadili.

Zanedlouho k nám přikulhal táta v patách s border koliemi Marcem a Polem, které na Dylana okamžitě začaly vrčet. Táta se překvapeně zarazil, když ho spatřil, ale včas okřiknul psy, aby lehli.

„Drahý, tohle je Dylan Matthews –,“ spustila máma, zatímco Dylan hbitě vyskočil na nohy a napřáhl k otci ruku.

„To přece vidím,“ přerušil táta mámino představování a potěšeně se usmál. „Nejlepší wide receiver, kterýho kdy Hyeny měly.“

„Přijel si promluvit s Lanou,“ dodala máma upjatě a táta rázem zvažněl.

Jeho úsměv byl ten tam a přimhouřil na Dylana oči. „Jo tak...“, zamumlal, jako by si teprve teď uvědomil, že kluk, kterému právě stisknul ruku, zneužil jeho dceru. „Lani, seš s tím v pořádku?“ ověřil si u mě.

„Ehm... j-jo, jo,“ vykoktala jsem rozpačitě.

Táta si s povzdechem sedl za stůl. „No tak dobře tedy.“ Máma všem nalila polévku a chvíli jsme jedli v naprostém tichu, než se

znova ozval táta. „Pověz, Dylan, viděl jsi poslední zápas Marylandu s Iowou?“

„Ano, viděl,“ odsouhlasil Dylan věcně.

„Iowa je rozdrtila, co říkáš?“ pokračoval táta.

Dylan polknul sousto a pokýval hlavou. „Taky je to jeden z nejlepších týmů Velký desítky. Doufám, že se s nima utkáme ve finále.“

„Myslíš, že proti nim máte větší šanci než proti Michiganu?“

„Záleží na tom. Michigan má vážně silnej útok, Iowa spíš obranu,“ konstatoval Dylan uvolněně. Vypadal, jako by probíral fotbal s dlouholetým kamarádem, ne s svým otcem. Nebyl vůbec nervózní.

Táta si spokojeně promnul ruce. „Loni jste to s Michiganem dost prokaučovali, že jo? To byla škoda. Jakže se jmenuje ten váš největší obránce? Lefevre?“

„Jo, bohužel ho těsně před zápasem postihly zdravotní potíže,“ přitakal Dylan potichu.

Protočila jsem oči. Tenhle výraz pro pozitivní dopingový test jsem neznala – tedy, alespoň jsem předpokládala, že to byl pravý důvod, proč Bradley Lefevre nenastoupil ve finále proti Michiganu a my přišli o pohár.

Táta se během večere dál bavil s Dylanem o fotbale a upřímně mi to pilo krev. Dylan neměl právo tady být a už vůbec neměl právo se kamarádíčkovat s svým tátou. Byla jsem ráda za Noaha s Joellem, kteří mu otevřeně dávali najevo nepřátelství. Nebyl host, byl vetřelec.

Když jsme dojedli a sklidili ze stolu, nervózně jsem si zamnula ruce. „Teď si můžeme promluvit,“ sdělila jsem Dylanovi a dodávala si odvahy. I když byl vetřelec, přijel, aby mi něco řekl. Doufala jsem, že to bude tuna omluv a sypaní popela na hlavu, ale i tak jsem si nebyla jistá, jestli bych mu dokázala odpustit.

Táta mně i Dylanovi věnoval podmračený přísný pohled, ale nic neřekl a odebral se vedle do obýváku. Marca s Polem ale nechal

v kuchyni, asi aby mě v případě nutnosti bránili. Máma se rozpačitě usmála a vyšla za tátou. Joell s Noahem se od stolu ani nehli.

Dylan se na ně chladně zadíval. „Dovolíte? Rád bych s Lanou mluvil o samotě.“

Joell si pohrdavě odfrknul a založil si ruce na hrudi. „Na to rovnou zapomeň.“

Dylan se s povytaženým obočím otočil ke mně a mlčky mě žádal o to, abych bratry vykážala z místnosti. „Cokoliv, co mi chceš říct, můžou slyšet,“ prohlásila jsem pevně.

Na Dylanových rtech se usadil zákeřný úšklebek a já okamžitě začala litovat. „Fajn, jen jsem ti chtěl říct, že se mi stejská po tvý zadrátovaný puse a vlhký kun—“

„Seš, kurva, mrtvej!“ vykřiknul Joell vztekle a zvednul se takovou rychlostí, až jeho židle přepadla na zem. Marco s Polem začali zběsile štěkat a cenili na Dylana zuby.

Taky jsem vyskočila a zadržela Joella.

„Marco, Polo! Lehnout!“ zavolal Noah a psi ihned poslechli a stáhli se. Přesto dál z Dylana nespouštěli oči, připravení znova zakročit.

Smál se, což mě popudilo snad ještě víc. Zamračila jsem se na něj. „Vypadni odtud, nemáme se o čem bavit,“ sdělila jsem mu a chystala se odejít.

„Počkej, Lano,“ houknul. Jeho pobavený tón i drzý úšklebek byly pryč. „Vím, žeš ten článek nepsala. Nebo jsem se spíš rozhodnul věřit tomu, žeš ho nepsala.“

To mě chtě nechtě zaujalo. Zůstala jsem stát na místě a podívala se na Dylana. „Víš, kdo ho psal?“ zeptala jsem se a snažila se znít nenuceně, i když jsem uvnitř umírala touhou dozvědět se pravdu.

Jenže Dylan zavrtěl hlavou. „Nevím. Šéfredaktor říkal, že se ten článek prostě objevil v nějaký složce a že si myslel, žeš ho psala ty.“

Ušklíbla jsem se. „Tak to pěkně kecá. Není možný, aby vydal článek a nevěděl, kdo ho napsal.“ Vždycky byl soubor označený naším jménem – jménem toho, kdo ho zakládal. A Frank s námi naše články pak ještě probíral a doladoval. I ty nepodstatné články, kterýma se nechťel moc zabývat, alespoň namátkově zkontualoval. Úplně pokaždé.

Dylan pokrčil rameny. „To teď není podstatný. Podstatný je to, že věřím, žeš to nepsala ty. Mluvil jsem s Kirkem.“

Na chvíli jsem zaváhala, jestli přece jen neodejít, ale nakonec jsem sklouzla zpátky za stůl. „Co ti řekl?“ podivila jsem se. Možná utnout kontakt se svými přáteli nebyl úplně dobrý nápad – zvlášť jestli se rozhodli spojit s tímhle parchantem.

„Řekl mi, že jsi načapala Diega s klukem. A taky, že to kvůli tomu tě napadnul,“ informoval mě.

Zhoupla jsem se na židli a přemýšlivě se zamračila. „Hm,“ zahučela jsem nakonec nevzrušeně. „A?“

„A?“ zopakoval Dylan zmateně. Stále jsem neslyšela žádné „promiň“ ani „jsem vůl“.

„To, že je Torres gay, vím. K čemu mi má být informace, že to víš taky?“

„No, protože to pisatel toho článku očividně nevěděl, jinak by teď s náma Diego nečelil vyšetřování,“ vysvětlil Dylan netrpělivě.

Zachovala jsem znuděný výraz. „Hm. A?“ zahučela jsem znova a s potěšením sledovala, jak se Dylanovi pohnul sval v čelisti. Bylo příjemné dráždit hada bosou nohou, když jsem za sebou měla dva vzteklé psy připravené mě bránit. A Marca s Polem pochopitelně taky.

Jenže Dylan svůj vztek rychle dostal pod kontrolu. Pomalu vydechнул a navlhčil si rty, než pokračoval. „Kirk taky říkal, že pokud mi na tobě aspoň trochu záleží, tak tě mám přivést zpátky do školy,“ přiznal potichu a najednou působil nervózně. „Tak jsem tady.“

Na chvíli mě zahřálo u srdce, že mu na mně nějakým způsobem záleží, ale přesto jsem zavrtěla hlavou a zvedla se. „Jeď domů, Dylane. Já se do školy nevrátím,“ prohlásila jsem a opět se otočila k odchodu.

„Lano, no tak, nebuď tvrdohlavá!“ vypálil za mnou Dylan a pokusil se ke mně dostat, ale mí bratři mu zastoupili cestu. „Přece nechceš zůstat tady a jen tak zahodit svůj sen!“

Dopáleně jsem se k němu otočila čelem. „Ty a tví kamarádi jste mě donutili ho zahodit!“ zavrčela jsem. „Tak si tu nehraj na spasitele.“

„OK, jak je libo. Ale nikam nejedu, zůstanu tady, dokud tě nepřesvědčím,“ informoval mě samolibě.

„Ty jsi snad zešílel! Běž domů, tahle debata je u konce!“ vykřikla jsem a Marco jedinkrát štěknul, jako by potvrdzoval má slova.

Otočila jsem se na patě a vzala za kliku dveří, když do kuchyně okatě vpadla moje máma, která nejspíš celou dobu poslouchala za dveřmi. Po někom jsem tu zvědavost musela mít.

„Dylane, připravila jsem ti pokoj pro hosty,“ sdělila mu laskavě.

„Mami!“ namítla jsem nevěřicně.

„Drahoušku, je už noc, přece ho nevyhodíme,“ řekla a pokrčila ramena.

„Já bych ho klidně vyhodil,“ konstatoval Joell bručivě, čímž si vysloužil od mámy záhlavek.

Zafuněla jsem a nechala to být.

Oddupala jsem nahoru do svého pokoje, kde jsem se trucovitě zavřela a přemýšlela, co dělat. Kéž bych se ráno vzbudila a zjistila, že Dylan odjel. Nebo že tady ani nikdy nebyl a celé to byl jen špatný sen.

Nakonec jsem došla k závěru, že se nevzdám, do školy se nevrátím a Dylanovi pobyt tady pořádně znepríjemním, aby vypadnul.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Alfa & Omega: Falešná hra.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.